

Szivárvány

2011. OKTÓBER • XXXII. ÉVFOLYAM • 348. SZÁM

10.

MARKÓ BÉLA

A mi körténk

Édesedik a fán a körte,
a nyáron még a fogát beletörte
az éhes darázs, olyan kemény volt,
s most egyfolytában ott báloznak,
és egész nap csak lakmároznak
puha húsából
ezek a falánk
fullánkok,
hess innen,
nekünk is hagyjatok,
mert nekünk is nőtt ez a körte,
s nemcsak a darázs,
hanem Balázs is
enne belőle.

DONKÓ LÁSZLÓ

Nagyanyó szilvalekvárja

Aranyos őszi nap ragyog,
A fák is mind ezüstben;
Szilvalekvárt főz nagyanyó,
Rotyog a nagy üstben...

Kavargatja-kevergeti,
Jaj, oda ne kozmáljon,
Cukrosodott-mézesedett
A kertben egész nyáron.

Édes, sűrű szilvaíz lesz
Órák múlva, meglásd.
Tréfából lekvár-bajusszal
Kipingáljuk majd egymást.

SOÓ ZÖLD MARGIT rajzai

A só

Magyar népmese

Volt egyszer egy öreg király s annak három szép leánya. Szerette volna mind a három lányát férjhez adni. Hiszen ez nem is lett volna nehéz, mert három országa volt, mind a három leányára jutott hát egy-egy.

Hanem amiképpen nincs három egyforma alma, azonképpen a három ország sem volt egyforma. Azt mondta hát a király a leányainak,

hogy annak adja a legszebbik országát, amelyik őt legjobban szereti. Sorba kérdezte a leányokat, kezdte a legidősebbiken:

– Felelj nekem, édes lányom: hogy szeretsz engem?

– Mint a galamb a tiszta búzát – mondta a leány.

– Hát te, édes lányom? – kérdezte a középsőt.

– Én úgy, édesapám, mint forró nyárban a szellőt.

– No, most te monddj – fordult a legkisebbikhez –, hogy szeretsz engem?

– Úgy, édesapám, mint az emberek a sót! – felelt a kicsi királykisasszony.

– Mint a sót?! Te haszontalan – förmedt rá a király –, kitakarodj az udvaromból! Ne is lásalak, ha csak ennyire szeretsz!

Elindult keserves sírás közt a kicsi királykisasszony, s betévedt egy rengeteg erdőbe. Szállást vert egy odvas fában, szedett epret, málnát, moggyorót, s amit csak talált, úgy éldegélt egymagában.

Egyszer arra vetődött a szomszéd királyfi, s megpillantotta a királykisasszonyt a málnabokrok között. A királykisasszony is észrevette, gyorsan bebújt a fa odvába, s reszketett, mint a nyárfalevél.

Beszólt a királyfi:

– Hé, ki van itt? Ember-e vagy ördög, mert mindjárt lövök!

A királykisasszony nagy szipogva-szepegve kibújt a fa odvából. Rongyos, piszkos volt a ruhája, szégyellte magát erősen, s keserves könnyhullatás között mondta el a királyfinak, hogy ki s mi ő.

Megtetszett a királyfinak a királykisasszony, szép gyöngén megfogta a kezét, hazavezette a palotájába, ott felöltöztette aranyos-gyémántos ruhába, vendégeket hívtak, megesküdtek, s csaptak akkora lakodalmat, hogy no... ki tudná azt megmondani, hogy mekkorát.

Telt-múlt az idő, a fiatal pár nagy békességben élt, úgy szerették egymást, mint két galamb. Mondta egyszer a király:

– No, feleség, mikor először megláttalak, nem firtattam, hogy miért kergetett el az apád. Itt az ideje, hogy megmondd nekem a tiszta valóságot.

– Lelkem uram – mondta a királyné –, azt kérdezte az édesapám, hogyan szeretem őt, s én azt feleltem, mint az emberek a sót.

– Jól van – mondta a király –, meglásd, hamarosan visszafordítom édesapád szívét.

Azzal csak befordult a másik szobába, nyomban levelet írt az öreg királynak, s meghívta délebedre. Hát el is ment a levél, s jött az öreg király hatlovas hintón.

Fölvezette a fiatal király a palota legszebb szobájába, ott már meg volt terítve az asztal.

Hordják az inasok a finomabbnál finomabb ételeket; de hogy a szavamat össze ne keverjem, a fiatal király megparancsolta volt, hogy az öreg király számára minden ételt külön főzzenek-süssenek, s abba sót egy szemet se tegyenek.

No, ez volt csak az ebéd! Megkóstolja az öreg király a levest, de le is tette mindjárt a kanalat, nem tudta megenni, olyan sótlan volt. Gondolta magában az öreg király, ebből bizony kifelejtették a sót, de a sóba főtt marhahúsban majd csak lesz. Nem volt abban annyi sem, mint egy mákszem. Hordták a pecsenyét szép sorjában, de vissza is vihették, mert a vén király csak megnyalintotta, enni nem tudott, olyan cudar sótlan, ízetlen volt minden.

De már ezt nem állhatta meg szó nélkül:

– Hallod-e, öcsém, miféle szakácsod van neked, hogy só nélkül süt-főz?

– Sóval süt-főz az máskor mindig, felséges bátyámuram, de én azt hallottam, hogy bátyámuram nem szereti a sót, megparancsoltam hát, hogy fejét vétetem, ha egy mákszem sót is tesz az ételbe.

– No, öcsém, ezt ugyancsak rosszul tetted, mert én erősen szeretem a sót. Kitől hallottad, hogy nem szeretem?

– Én bizony éppen a kigyel-med leányától, felséges bátyámuram – mondta a fiatal király mosolyogva.

Abban a szempillantásban megnyílik az ajtó, belép a királyné: az öreg király legkisebbik leánya.

Hej, Istenem, megörült az öreg király, s kérte a bocsánatot, mert még akkor rögtön megbánta volt szívéből, hogy elkergette a leányát, s azóta ország-világ kerestette.

Bezzeg, hogy a legkisebbik leányának adta a legnagyobbik országát, s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Felmászunk a sósziklához

A sósziklában az a jó,
hogy kicsit sem édes.
A felmászásban az a jó,
hogy kicsit veszélyes.

A sós vízben az a jó,
hogy lebeghetünk benne.
A sós vízben az a rossz,
hogy bemegy a szemembe.

A sósperecben az a jó,
hogy ropogós a héja.
A sós vidékben az a jó,
hogy arra járunk néha.

Keresd meg a rajzon a
sós, az édes, a savanyú
ételeket. Te melyiket
szereted a legjobban?

TOMOS TÜNDE rajza

LÁSZLÓ NOÉMI

Só

A paradicsom íze, a vajás kenyér íze,
hagyma, uborka íze hol van?

A ládában, a polcon, a terítő alatt,
netán a sótartóban?

Mert anya onnan szórja
a finom ízeiket –

övé a világ legjobb
sótartója.

LÖWY MAYA

Bújócska

Veronka nagyon szeret a nagyszüleinél, falun lenni. Ha ő megérkezik, nagymamáék tágas udvarába sereglenek a szomszéd gyerekek játszani.

Most épp bújócskáznak. Józsi a hunyó. Számol tizig, s Veronka, bár kicsi, már tudja, hogy azalatt el kell rejtőznie, mert akire először bukkan rá Józsi, az lesz a hunyó.

– Nem akarok hunyó lenni – határozza el Veronka, és a következő pillanatban, bár a játékszabály tiltja, kisurran az udvarról. Szedi a lábát, el akar bújni, hogy meg ne találják.

– Hová igyekszel, kislány? – szólítja meg egy kis felhő.

– Rejtekhelyet keresek, olyat, ahol nem talál meg Józsi.

– Ha akarod, leereszkedek hozzád, és beburkollak.

– Köszönöm – válaszolja Veronka –, de még rám zúdítasz egy záport.

– Hő, hő – neveti ki a FEL-HŐ –, szép idő lesz, nem eső.

Veronka azonban fut tovább. Egy kis erdőt szel át éppen, amikor újból megszólítják:

– Hová ssszaladsssz, Sssárika? – akarja tudni a szél.

– El akarok bújni – feleli a kislány –, hogy Józsi ne találjon rám. De nem Sáríkáknak hívnak, Veronka a nevem.

– Ssszép név – sziszegi a szél –, de nekem könnyebb Sssárikát sssüvíteni, esetleg Ssszidóniát, Ssszerént... Ha akarod, a legmagasabb fa ágára tesszlek. Ott nem vessz észsre sssenki.

– Köszönöm, de még lefűjsz arról a magas ágról – mondja Veronka, és fut tovább.

Búvóhelyet kínál neki a kukoricás, a nádas, még a patak is tengerré akar duzzadni, hogy elrejthesse. De a kislány csak szalad tovább.

Nagyon fáradt már, amikor ráköszön az elhagyott malom kapuja:

– Hová, háová, kislány? – kérdezi, és Veronka neki is egy szuszra elmagyarázza, mi a gondja.

– Hiszen akkor épp jó helyen jársz! – nyílik meg a kapu. – Ebben a rozoga malomban a kutya sem lel rád.

Veronka talál az épületben egy ócska vaságyat – a molnáré lehetett valamikor –, lefekszik, és elnyomja az álom. Azt álmodja, hogy bújócskázna, de ő magára marad, mert nem akar hunyó lenni.

– Játsszatok velem is! – kiáltja, és felébred a saját hangjától.

Ott áll körülötte az összes bújócskázó.

– Jól eltűntél – mondja Józsi –, alig találtunk rád.

– Haragusztok? – pityeredik el Veronka.

– Nem haragszunk – mondja bölcsen Józsi, aki a legnagyobb közöttük. – De holnap legelőször te leszel a hunyó.

– Persze, hogy leszek – egyezik bele Veronka, és már nem is érti, miért nem akart hunyó lenni.

*És most Isten veletek,
elbúcsúzom, gyerekek,
mert itt vége a mesének.
Remélem, hogy szerettétek.*

ZELK ZOLTÁN

Levél

Nézzétek csak, mit hoz a szél,
nem akármilyen falevél:
nem itt hullott le a fáról,
gólya küldi Afrikából.

Gólya küldi a levelet,
szél leejti falu felett,
füstölgő kémény felkapja,
gólyairást elolvassa.

A levélben mi is lehet?
Elmondom én, figyeljetek:
„Megérkeztem Afrikába,
örök napsütés honába.

Mégis, mégis csak azt várom:
az idő tavaszra váljon,
kis falumba visszatérjek,
kéménytetőn rakjak fészket.”

Melyik madár kel útra,
és melyik telet itthon?

BENDE-TÓTH TIBOR

Kérdések

Kora ősszel útra kelnek
gólyák, fecskék, seregélyek,
de a veréb, varjú, cinke
velünk marad a zord télbe!
Vajon miért? Te tudod-e?

Fákon gyümölcs gömbölyödik,
nyár végére jól megérik.
Gyümölcsöknek más-más színe,
s más a zamata és íze.
Más az alma, s más a körte.

Napok múlnak, hetek telnek,
egymást kergetik az évek.
Földünk kíséri a Napot,
s a Föld kistestvére a Hold.
Igaz ez, vagy másképp tudod?

Ha ezekre nincs válaszod,
tanuljál, s majd megtudhatod!

KISS ADINA

A kincskereső akadályverseny II.

(A mese első részét szeptemberi lapszámunkban közöltük.)

Másnap reggel az állatgyerekek izgatottan készülődtek a kincskereső versenyre. Samu egy fa mögé bújva nézte, amint a tanító bácsi csapatokra osztja a többieket.

Elkezdődött a verseny. Az állatok különböző feladatokat hajtottak végre, így jutottak egyre közelebb az elrejtett kincshez, amely Úhu bácsi öreg zsebórája volt.

Az első akadálnál egy magas fán lógó térképet kellett megszerezniük. Egymás nyakába másztak, a nyúlcsémék azonban így sem érték el a térképet. Szükségük lett volna Samura. Kata sírva fakadt.

– Nézzétek, ott az a nagy kő, álljatok arra – suttogeta valaki a fa mögül. Sára megismerte Samu hangját.

Máté és Dani gyorsan oda vitte a követ, ráálltak, s így

már elérte Kata a térképet. Vidáman és gyorsan mentek tovább a térkép utasításai szerint.

A következő akadálnál egy hosszú, szűk nyakú üvegből egy szem mogyorót kellett kivenniük anélkül, hogy az üveget felfordítanak. Kata mancsa volt a legkisebb, de hiába, nem fért bele az üvegbe.

– Ott egy veder, szaladj, Dani, hozz vizet a patakából, és töltsétek az üvegbe – súgta az előbbi hang egy fa mögül.

Dani felkapta a vedret, tért-fodult, Sára óvatosan az üvegbe töltötte a vizet. A mogyoró ott úszkált a tetején, így mikor megtelt az üveg, könnyen kihalászták.

– Ez az! – kiáltott valaki a fa mögül, de csak a nyúlfiak tudták, hogy Samu az.

Az utolsó akadálnál kötele kellett fonni, és hat tölgyfáról makkot gyűjteni egy kosárba. Valamelyik fa ága rejtette Űhu bácsi zsebóráját.

Amint kész lett a kötel, a csapatok másztak is a fára. Hárman főntről dobálták, hárman a földről szedegették a makkot. Sajnos a Nyúl csapatnak csak öt tagja volt. Samu a tölgyfák mögött szurkolt a testvéreinek. Lassan megteltek a kosarak, de a kincset senki sem találta meg.

– Ott repül vele a szarka! – kiáltotta Samu kilépve a fa mögül.

A szarka ijedtében elejtette az órát – éppen Samu lába elé, aki boldogan adta oda testvéreinek.

A nyulak csapata lett a győztes. Mindenki tapsolt, Samut még a levegőbe is feldobálták.

A tanító bácsi is megbocsátott neki, ő pedig megígérte, hogy óra közben többé nem beszélget, és nem rágcsál rópát, hanem figyelt.

KOVÁCS KATALIN rajza

SZIVÁRV

Hétfő

Kedd

Szerda

1.

2.

3.

4.

5.

--	--	--

Órány

órarend

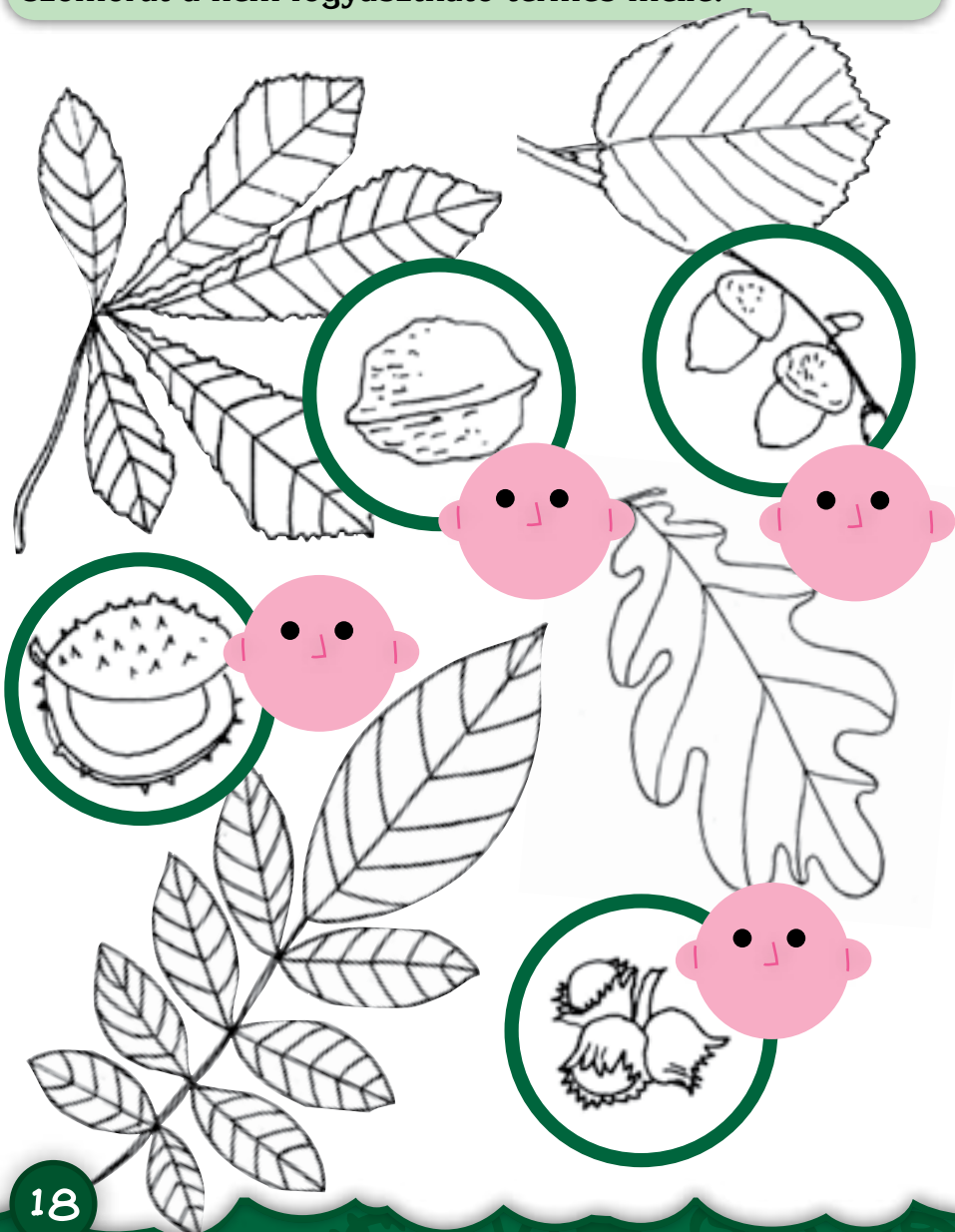
Csütörtök

Péntek

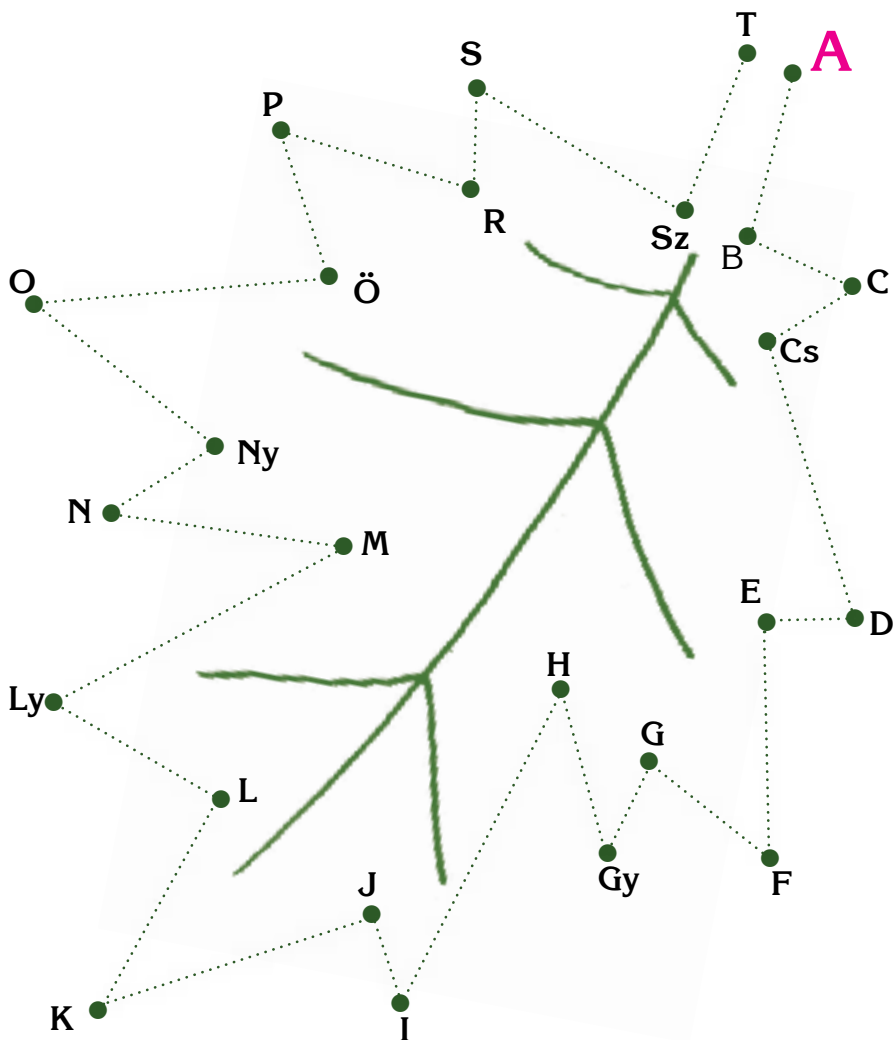
--	--

Kösd össze a fa, bokor levelét a termésével. Fesd őszire őket, és rajzolj mosolygó arcot az ember számára ehető, szomorút a nem fogyasztható termés mellé.

Kösd össze a pontokat az A betűtől indulva, és az ábécé sorrendjét követve. Rajzolás közben gyakorold, hogy nagyobb korodban már fújhasd az ábécét.

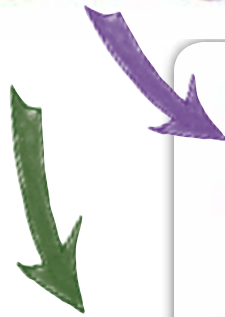
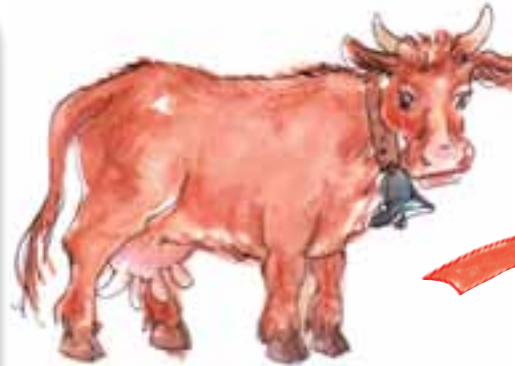
NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Panna és a tehének

Kint a réten, három vétlen
Tehén legel, kettő tétlen,
Harmadik meg bamba, méla,
Lóg a szájából a széna.
Kérődzik is, lustán, lassan,
Szeme kissé kialvatlan,
Tőgye húzza, sarva rántja,
Őt ez látszólag nem bántja.
Panna lesi. – Én nem értem,
Mit csinálnak itt a réten?
Hogy kerül a tej a tőgybe?
Minek mennek ki a zöldbe?

Megeszik a sok-sok füvet,
(Náluk ilyesmi a szüret).
Aztán bent a nagy bendőből
Leesorog a tej a tőgybe,
S hazamennek a mezőről.

Anyá ekképp magyarázza,
De a gyerek fejét rázza,
Mégsem értem, mégsem értem,
Mit kérődznek itt a réten?

A nyilak mentén haladva
három történetet is elme-
sélhetsz a tej útvjáról.

BAK SÁRA rajzai

HAJÓS ERIKA

Altató mese

Volt egyszer egy rakoncátlan kis vadmalac. Ahelyett, hogy ebéd után elaludt volna, a szundikálókat bökdöste, és jókat nevetett, amikor barátai vagy szülei ijedten ugrottak fel álmukból. Hiába kérték, hogy hagyja abba, nem használt a jó szó.

Addig-addig, míg egyik alkalommal az erdei manót ébresztette fel álmából. A manó haragjában elvarázsolta:

– Csiribiri, vadmalac, te most egy helyben maradsz! Itt

CSILLAG ISTVÁN rajza

alszol hét napon át, nem bújhat hozzád a mamád! Mától kezdve egyedül leszel a tisztáson. Addig maradsz itt, amíg rá nem jössz, milyen fontos a délutáni pihenő, és milyen csúnya dolog másoknak bosszúságot okozni.

Nagy büntetés volt ez egy ilyen kicsi malacnak. A napal még eltelt valahogy, a tisztáson szaladgált, turkált, ebéd után még le is pihent.

Este azonban szeretett volna az anyukájához bújni. Szülei a tisztás szélére költöztek erre az időre, onnan mondták az esti mesét, és pusztintettek malackájuk felé.

– Ne félj, itt vagyunk a közeledben, vigyázunk rád – mondogatta az anyukája. – Ha behunyod a szemed, és rám gondolsz, érzed majd, hogy átölellek.

És valóban, a kis vadmalac úgy érezte, az anyukája megöleli. Hiszen csak pár lépésre vannak tőlem, semmi bajom nem történhet – gondolta, és mély álomba zuhant.

Reggel, amint kinyitotta a szemét, elsőként a szüleit pil-

lantotta meg a tisztás szélén. Boldogan integetett nekik.

– Nagyon jól aludtam! – kiáltotta. – És már elhiszem, hogy fontos a pihenés – mormolta maga elé szomorúan, amikor ráébredt, hogy megint egész nap egyedül kell játszania.

Ekkor ott termett a manó, és mellé telepedett.

– Jól aludtál? – kérdezte.

– Jól – válaszolt a malacka halkán.

– Akkor miért nem futkározol, játszadozol? – folytatta a manó.

– Mert egyedül nem olyan jó – pityeregte el magát a ma-

lacka. – A barátaim még csak meg sem látogatnak, pedig már nem akarom őket boszszantani. Manó, mondd meg nekik, kérlek, hogy szeretnék bocsánatot kérni.

– Tudod mit, malacka? Mondd meg nekik te magad! Elengedlek a tisztásról, mert használt a lecke.

– Köszönöm, manó, köszönöm! – ujjongott a vadmalac, és már rohant is a szüleihez, majd a barátaihoz bocsánatot kérni, vígan játszani.

Ebéd után pedig akkorát aludt, mint még soha.

Ti küldtétek

- Fekete Magdolna óvó néni és a marosújvári 1-es Óvoda apróságai küldték el nekünk közös munkájukat, a rajzolt körvonalak közé ragasztott, színes papírgalacsin levelet. Óvodájuk ablakát maguk-vágta levélfüzérek díszítik.

- A Méhecskék szerte a világon, így Kolozsváron is szeretik a szőlőt. Farkas Andrea és Gergely Erika óvó néni zümmicsoportja a Hársillatú Óvodában a szülőkkel együtt mókás csószkalapokat készített a szüreti bála.

- Szúrós gombóc. A csíkszeredai Aranyalma Óvodában Bán Angella óvó néni csoportja sógyurma süniket, tobozpikkely kosárkát gömbölyített, tűzögetett.

- Sünigyűlés. Jankó Ágnes óvó néni csoportjában, a kolozsvári 71-es Óvodában papírhenger-fák alatt szöszmötölnék a fogpiszkáló-tűskés krumpli-sünik.

- A tordai óvodásokat Komáromi Tünde és Gál Éva óvó néni neveli ötletgazdag alkotásra és a természet szépségének, összhangjának őrzésére. Őszi kiállításuk nevelők, gyerekek, szülők közös munkája.

- A fát ollóval, a színes leveleket mintalyukasztóval vágják, majd kedvük szerint ragasztgatták Román Melinda tanító néni diákjai a szatmárnémeti M. Eliade Iskolában.

Szárnybontó

••• **Dénes Barbara**, Varsolc

Fürtöcske egy szőlőfürt volt. Minden reggel várta, hogy ki-süssön a nap, és felszárítsa a harmatot. Az esőt is szerette, mert tisztára mosta. Várta, hogy édesre érjenek szemei.

Hozzá közel volt egy Óriás diófa. Fürtöcske arról álmodozott, hogy milyen jó lenne annak a tetején élni, közelebb lenni a naphoz.

••• **Virág Vanda**, Nagykároly

Ősszel a táj piros, sárga,
Sokféle színt ölt magára.
Elhervad a sok szép virág,
Kopár ágon varjú kiált:
Elmúlt a nyár!

Bíró Bernadett,
Gyergyószentmiklós

Mókusnak volna jó lenni,
Fáról-fára ugrándozni,
Télire makkot, tobozt gyűjteni,
S mikor eljön az ideje, megenni.
Néha egy ágon megpihenni,
S esténként elaludni.

Stier Alma-Beatrix,
Szatmárnémeti

Egy nap hatalmas szél kerekedett, és leverte az Óriás diófa éretlen dióit. Ezt látván, Fürtöcske örült, hogy ő nincs olyan magasán, és a szél nem verte le az ő szemeit.

Jákob Kata,
Nyárádszereda

Sárga levél fenn a fán,
Ha lehullik, zizeg ám.
Őszi virág gyönyörű,
Az illata keserű.
Kicsattan a gesztenye,
Ha kipattan, fekete.
Piros levél lent hever,
Ázik minden jóember,
Útcákon a szél seper.
Kémény füstöl, köd leszáll,
Hamarosan tél lesz már.

Bereczki Kamilla,
Nagyvárad

Boros Bence, Madéfalva

Béres Alexandra,
Szatmárnémeti

Szilágyi-Székely Zsuzsa,
Magyarlapád

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy falevél. Az a levél lehullott, és elszáradt. Jött egy kisiú, megtalálta, és elvitte az óvodába. A többi gyerek is elkezdett őszi levelet szedni, és ők is elhozták az óvodába. A kisiú levele az óvo néni gyűjteményébe került.

A levél nagyon örült, mert gyerekek között volt, és persze levéltestvérek között.

Varga Attila, Kolozsvár

Csipike postája

Ejnye! Eltévesztetted az irányt – fordítottam egyet Vízirigó farktollán, mint valami kormánylapáton, amikor szokásos módon behozott Kolozsvárra, hogy az öreg író bácsi vállára ülve írógépbe diktáljam nektek szóló üzenetemet.

Hiszen épp ez volt furcsa, hogy most nem a Fellegvár emeletes háza felé, annak is a napot és minket hívogató, kitért ablakába repül velem Vízirigó, hanem tömbházak között kering, s egy hatalmas almáskert szélén megkopogtatja az egyik földszinti lakrész ablakát. Az ablakban táblácska, ez állt rajta: *NAPSUGÁR és SZIVÁRVÁNY SZERKESZTŐSÉG.*

Bátor egy teremtés ez az én Vízirigó barátom, mert amint kinyílt az ablak, minden teketória nélkül behusant rajta.

Ez hát a szerkesztőség? Elkelve ide egy kis göliátpor!

Antal Áron, Csíkszereda

Kiss Klára, Körtvélyfája

Mert ez sokkal kisebb, mint a 30 évvel ezelőtti, és a szerkesztő nénik-bácsi is sokkal kevesebben vannak, mint akkoriban.

Megbámulom a hozzám képest óriási Csipike-babát, örülök, hogy a bábkészítő néni nem csalánt, hanem gyöngyvirágot tűzött a sapkájába, hiszen tudjátok, én csak egyszer voltam csalán-gonosz. Megismerkedem Kószabószáival, aki a Napsugaras-gyerek barátnya, és akkora, mint a Hargita – nekem legalábbis úgy tűnik.

Végül kikötök Emese néni asztalán, ahol Vízirígó már magot csipeget, hogy legyen ereje hazavinni engem. Nincs öreg írógép, aminek kopogását úgy megszoktam már, helyette egy csodagép villog. Képernyőjén látom a nektek születő levelet, erdőt-mezőt, sőt még magamat is.

Szép, szép, de sok nekem az újdonság, és a néni sem ismer úgy engem, mint Sanyi bácsi. Leveleitek viszont ismerősek. Ezután se felejtsetek el írni nekem és kedves feleségemnek, Tipetupának.

Hazamenet fölöttetek repültünk el: onnan ismeretek meg, hogy a szeptemberi Szivárvány volt a kezetekben.

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE és TIPETUPA

.....
Gólya Kriszta, Szászcsávás

Hampel Andrea
Izabella, Torda

Szivárvány-posta

- A marosvásárhelyi Arlecchino Napköziotthon iskolába induló csoportja a Szabadság utcai Református Templom dísztermében búcsúzott a kisebb pajtásoktól no meg **Iszlai Hajnal, Sárosi Tímea és Pápai Emese óvó nénitől.**

- Örömmel jelentjük, hogy osztályunkból mindenki bement a Betűvárba. Sikeres volt a három próbatétel, amit **Tomsa Enikő tanító néni** első osztály végén feladott.

A málnásfürdői másodikosok

- Kívánjuk, hogy ezután is ragyogjanak színeid – soronként adták egymásnak át a ceruzát **Kőrösi Mária tanító néni szalárdi** elsősei, úgy írtak nekünk levelet, melyben „szívük, lelkük benne van.”

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára!

E lapszám támogatói:

● **Aranyosszentmihály** vegyes csoportos óvodásai az **óvó né-nikkel, Cirebea Margittal és Gáll-Bartha Ildikóval** együtt hűséges olvasói a Szivárványnak. Szeretjük a meséket, verseket, kifestőket, kézimunkákat, feladatokat. Rengeteg ötletet merítünk belőle – írják.

● Tanév elején tele vagyunk ötlettel, készülődéssel, izgalommal. Mindezekben társunk, igazi segítők a Szivárvány (s majd a Napsugár). **Csata Ilona tanító néni** osztálya a **gyer-gyószentmiklósi Vaskertes Iskolából**

● Sajnos ez a csoport már kirepült védelmező szárnyaink alól. De ígérjük, hogy a most kezdő kiscsoportunkkal is ugyanúgy szeretni fogjuk a Szivárványt, és majd küldünk munkáinkból. **Barabási Hajnalka és Gábor Melinda óvó néni** a **marosvásárhelyi Fecske Óvodából**

Címlap: SZABÓ ZELMIRA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekek képes lapja. XXXII. évfolyam, 348. szám.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.

Lapterv: Könczey Elemér. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Honlapszerkesztő: Komáromy László.

Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.ziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR– EDITURA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221–776x

Ára 2 lej

Szivárvány